

Ο Κανόνας του Φωτός και της Αγάπης

Christine Morgan

Χαιρετώ σας και σας καλωσορίζω θερμά στο φεστιβάλ του Λέοντα. Αυτό το φεστιβάλ προορίζεται να εξελιχθεί σε ένα από τα υψίστης σημασίας, όταν η νέα παγκόσμια θρησκεία εδραιωθεί και θα είναι αφιερωμένη στην επαφή με το μεγάλο άστρο, τον Σείριο, μέσω του πλανητικού κέντρου Καρδιάς, την Πνευματική Ιεραρχία. Τόσο ο Σείριος όσο και ο Λέων συνδέονται με την ποιότητα της ευαισθησίας και όταν ξεπεραστεί η χωριστικότητα, ο Λέων μπορεί να επιφέρει μια ασυνήθιστη ευαισθησία στο διαρκώς διευρυνόμενο πεδίο σχέσεων. Κυβερνάται εξωτερικά, εσωτερικά και ιεραρχικά από τον Ήλιο, του οποίου οι μαγνητικές δυναμικότητες της Αγάπης-Σοφίας διεγείρουν την ομαδική συνείδηση και τις δημιουργικές ομαδικές σχέσεις στην υπηρεσία.

Καθώς πασχίζουμε να ευαισθητοποιηθούμε ως προς τη Διάνοια του Θεού, ο Λέων λειτουργεί ως φυσικός ενισχυτικός παράγοντας, καθώς δύο από τους βασικούς τόνους του Λέοντα είναι η θέληση-για-φώτιση και η θέληση-για-διακυβέρνηση. Η συνένωση αυτών των δύο βασικών χαρακτηριστικών μάς δίνει τον *κανόνα του φωτός* – ένα φως που διαχύνεται μέσω του Ήλιου που κυβερνά τον Λέοντα και στις τρεις όψεις του. Πρώτα έχουμε την εξωτερική επίδραση του φυσικού Ήλιου, που προσδίδει αυτοσυνειδησία. Αφού αυτό γνωστεί και εκφραστεί, έρχεται η εσωτερική επίδραση – το φως που εκπορεύεται από την καρδιά του ήλιου, επεκτείνοντας την επίγνωση στην κατάσταση που ονομάζουμε ομαδική συνείδηση, προς την οποία αρχίζει τώρα η προχωρημένη ανθρωπότητα να ανταποκρίνεται. Τέλος, έχουμε την ιεραρχική επίδραση, η οποία αφορά καταστάσεις συνείδησης ή ταύτισης που ανοίγονται μπροστά μας.

Στο σημείο αυτό, είναι το φως που αναβλύζει από την καρδιά του ήλιου που μας αφορά, και σε σχέση με αυτό, ο Θιβετανός σχολιάζει ότι υπάρχουν «ασθενείς εκπορεύσεις από την ιερή “καρδιά του ήλιου”, μη αναγνωρίσιμες από τις μάζες αλλά προκαλώντας άμεση ανταπόκριση από τους μυστικιστές της φυλής, που βεβαιώνουν όλο και περισσότερο μια ομαδική ακεραιότητα πολύ πραγματικής σπουδαιότητας και ενδιαφέροντος. Οι εκπορεύσεις αυτές είναι πολύ υψηλές για να τις νιώσει πλατιά η ανθρωπότητα, αλλά οι μυστικιστές αντιδρούν και έλκονται αμοιβαία από την αίσθηση του νέου κραδασμού. Το έργο τους είναι τότε να υποβιβάσουν τον κραδασμό έτσι ώστε τα αποτελέσματά του να μπορούν να γίνουν αισθητά με τον καιρό από τους πρωτοπόρους της φυλής. Το έργο αυτού του ομίλου των μυστικιστών πρέπει συνεπώς αναπόφευκτα να αναπτυχθεί, γιατί η “καρδιά του ηλιακού Λόγου” κτυπά πλέον σε στενότερο ρυθμό με εκείνη του πλανήτη απ’ ό,τι συνέβαινε μέχρι τώρα (επειδή δεν είναι ιερός πλανήτης). Η αγάπη και η σκέψη αυτής της θείας Ζωής έχει στραφεί σ’ αυτή τη “μικρή θυγατέρα ενός από καιρό χαμένου υιού”, όπως ονομάζεται μερικές φορές ο πλανήτης στα απόκρυφα βιβλία των Μεγάλων Όντων». *Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας*, σ. 314.

Η συνδυασμένη επίδραση του Σείριου και του Λέοντα έχει πιθανότατα σημασία σε αυτές τις εξελίξεις, καθώς προάγει την ευαισθησία σε ευρύτερα και πιο λεπτοφυή πεδία σχέσεων. Οι ανώτερες δυνάμεις του Λέοντα βοηθούν στην ανύψωση της συνείδησης από τη συγκεκριμένη κατάσταση της νοητικής αντίληψης σε ένα εκλεπτυσμένο και πιο αφηρημένο πεδίο σκέψης – αυτό των ομαδικών σχέσεων και της ομαδικής ταυτότητας – διευρύνοντας τους περιορισμένους ορίζοντες της προσωπικής ταυτότητας ώστε να περιλαμβάνουν όλο και πιο διευρυμένες ομάδες. Επιπλέον, η ενέργεια του Σείριου λειτουργεί σαν προζύμι, εισάγοντας στην ύλη μια ζωογόνο δύναμη που ελευθερώνει τη συνείδηση από τα περιοριστικά τείχη της αλύτρωτης ουσίας. Ονομάζεται αρχή της ελευθερίας – μια όψη της Κοσμικής Αγάπης – και

είναι η ενέργεια που τροφοδοτεί και συντηρεί τις ορθές σχέσεις μέσα στα πεδία πληροφόρησης και επικοινωνίας που χαρακτηρίζουν τη Διάνοια του Θεού.

Ίσως μπορούμε να κάνουμε μια παύση εδώ για να αναλογιστούμε αυτή τη ροή της αγάπης, καθώς διαχέεται μέσα από την «Καρδιά του Θεού» και στη συνέχεια κατευθύνεται μέσω της Ιεραρχίας και του Χριστού στην ανθρώπινη συνείδηση. Στη συνέχεια θα εκφέρουμε όλοι μαζί τη Γκαγιάτρι:

Ω, Εσύ που ζωογονείς το σύμπαν,
Από τον Οποίο τα πάντα εκπορεύονται,
Στον Οποίο τα πάντα επιστρέφουν,
Αποκάλυψέ μας την όψη του αληθινού
Πνευματικού Ήλιου
Κρυμμένο από έναν δίσκο χρυσού Φωτός
Ωστε να γνωρίσουμε την Αλήθεια
Και να εκπληρώσουμε ακέραιο το καθήκον μας
Καθώς πορευόμαστε προς τα ιερά Σου πόδια.

OM

Η Γκαγιάτρι εφελκεί την ιδέα της στοχοθετημένης ζωής στην καρδιά. Η σκέψη της προώθησης στην καρδιά του πνευματικού ήλιου εφελκεί ένα δελεαστικό όραμα, της εισχώρησης βαθιά μέσα στην άγνωστη πηγή της αγάπης και της σοφίας που κυβερνά αυτό το ηλιακό σύστημα. Όσο σαγηνευτική κι αν είναι αυτή η εκτόξευση της φαντασίας, μας υπενθυμίζεται ότι η στενότερη εγγύτητα στο φως της γυμνής πραγματικότητας δεν είναι μόνο δυσβάσταχτη, αλλά συνεπάγεται και τη συνειδητή απελευθέρωση των δεσμών της προσωπικότητας από τα γνωστά και οικεία και από πολλά, αν όχι όλα, από όσα η καρδιά αγαπάει στους κατώτερους κόσμους. Ο κατανασμός του φωτός είναι μια δυσάρεστη εμπειρία που φέρνει μαζί της, αρχικά, την αίσθηση απώλειας της ατομικής ταυτότητας. Για όσους επιλέγουν να επισπεύσουν την εξελικτική τους πρόοδο σε προετοιμασία για υπηρεσία, απαιτείται θάρρος· μια καρδιά λιονταρίσια που ωθείται από τη θέληση να φωτίσει και να κυβερνήσει την κατώτερη προσωπικότητα. Για τους πιο πολλούς, συνεπώς, συνιστάται να προχωρούν σταθερά προς τα εμπρός, ανταλλάσσοντας τις επιθυμίες της προσωπικότητας λίγο-λίγο με την είσοδο στην ανώτερη ζωή, μέχρι το όραμα να καταστεί συναρπαστικό.

Η ευαισθησία στο όραμα της εξυψωμένης ζωής εξαρτάται από την ικανότητα να «σκεπτόμαστε με την καρδιά», κάτι που αναπτύσσεται αρκετά εντυπωσιακά στο ευρύ κοινό αυτή την περίοδο, ίσως λόγω του ότι η διεγερτική επίδραση που ασκεί η Ιεραρχία πλησιάζει όλο και εγγύτερα την ανθρωπότητα. Η τρομακτική οδύνη που παρατηρούμε στον κόσμο αφυπνίζει επίσης μια συλλογική ενσυναίσθηση στην ανθρωπότητα, η οποία ενθαρρύνει τη «σκέψη στην καρδιά». Οι ρίζες του ανθρώπινου δέντρου της ζωής πρέπει να αντλήσουν από την πνευματική καρδιά, αν πρόκειται η ανθρωπότητα να εισέλθει στην «άφθονη ζωή» για την οποία μίλησε ο Χριστός. Διότι, μόνο η αφυπνισμένη καρδιά συμμετέχει στη ζωή της μορφής με κατανόηση του εκπαιδευτικού της ρόλου για την εξελισσόμενη ψυχή και, εξίσου, με την κατανόηση ότι ο δίκαιος διαμερισμός της όψης ύλη σε ολόκληρο το ανθρώπινο βασίλειο είναι ουσιαστικός για την πρόοδο του συνόλου. Μόνο ως ένας ολοκληρωμένος οργανισμός μπορεί η ανθρωπότητα να επιτύχει τον στόχο της σύνθεσης που ο Ηλιακός Λόγος θέτει ενώπιόν της.

Καθώς αναπτύσσεται η εμβρυώδης ικανότητα της σκέψης στην καρδιά, μπορούμε να δούμε πιο πολλούς ανθρώπους να αναλαμβάνουν ηγετικούς ρόλους εμπνέοντας το ευρύ κοινό με τη μαγνητική δύναμη του φωτός και της αγάπης που ασκούν. Η έννοια της ηγεσίας πρέπει να μετατοπιστεί από «αυτόν που βρίσκεται στο κέντρο», τον ιδιοτελή, εγωκεντρικό κυβερνήτη, σε εκείνον που ηγείται αντλώντας δύναμη από έναν υποκειμενικό όμιλο. Ο όμιλος αυτός είναι η πνευματική Ιεραρχία του πλανήτη μας, υπό την καθοδήγηση και την εντύπωση

της οποίας εργάζονται οι εμποτισμένοι από την ψυχή ηγέτες, συνεπικουρούμενοι από το ενεργειακό εύρος των συνεργατών τους – τον νέο όμιλο εξυπηρετητών του κόσμου.

Η αληθινή και αποτελεσματική ηγεσία προέρχεται κυρίως από την ικανότητα να δέχεται κάποιος εντυπώσεις από μεγαλύτερες διάνοιες που λειτουργούν σε υποκειμενικά επίπεδα. Στην περίπτωση αυτή, ο ηγέτης γαλβανίζεται σε ένα πρόγραμμα δράσης στη ζωή μέσα από μια αίσθηση πεπρωμένου, καθώς του δίνεται η δυνατότητα μιας φευγαλέας ματιάς στο Σχέδιο και στη δυναμική που ασκεί για αλλαγές στο περιβάλλον. Αυτή η περιεκτική και αποκεντρωμένη μορφή ηγεσίας σηματοδοτεί μια αλλαγή προσανατολισμού από την κατάσταση συνείδησης του «Εγώ είμαι» στην κατάσταση συνείδησης του «Εγώ είμαι Εκείνο», όπου η προσωπικότητα έχει αποσυρθεί από το προσκήνιο και καθοδηγείται από μια ανώτερη πηγή φωτός από εκείνη που μπορεί να βρεθεί στους τρεις κόσμους. Το βασίλειο του Θεού έχει αγγιχτεί και έγινε αισθητό, ενώ εστίαση της ζωής αποτελεί πλέον η μεταφορά αυτού του βασιλείου στη γη μέσω της κινητήριας δύναμης της βουλητικής φύσης. Αυτή η όψη της θέλησης χρησιμοποιείται στη συνέχεια για την εκπλήρωση των καθηκόντων που συνοδεύουν κάθε αποκάλυψη της δόξας και έτσι προωθούνται οι σκοποί του πλανητικού Λόγου.

Το πεπρωμένο όλων των πλανητικών μορφών ζωής βρίσκεται κρυμμένο μέσα στον ανεξιχνίαστο σκοπό του Λόγου και όλα οδεύουν, αρχικά ασυναίσθητα και στη συνέχεια συνειδητά, προς το Φως που εκπορεύεται από αυτόν. Η ζωή στη γη αναπτύσσεται προς το φως μέσω μιας έμφυτης παρόρμησης που βρίσκεται στη ρίζα κάθε προόδου. Αυτό το γεγονός αποτελεί τη βάση της επιστήμης της επίκλησης και εφέλκυσης. Μια ιεραρχική αλυσος ή «τρόπος ζωής» υφίσταται σε όλη τη φύση και συναπαρτίζεται από μια σειρά επικλήσεις και ανταποκρίσεις. Διαμορφώνει το σύνολο της διαβαθμισμένης Ιεραρχίας Ύπαρξης στον πλανήτη μας· από τα φυτά που διαπερνούν το χώμα για να φτάσουν στον αέρα και το φως, μέχρι τον μαθητή που ωθείται μέσα από τους κατώτερους κόσμους της ανθρώπινης ζωής στους καθάρσιους ουραμούς της πνευματικής ύπαρξης και, πιο πάνω, τον Ίδιο τον Κύριο του Κόσμου που κινείται σε ανεξιχνίαστες σφαίρες θείας ζωής.

Σε αυτή την αλυσίδα ζωής, πάνω από την αυστηρά ανθρώπινη κατάσταση συνείδησης, ακολουθεί ο νέος όμιλος των παγκόσμιων υπηρετών, ένας υποκειμενικά συνδεδεμένος όμιλος, με προέλευση από κάθε τομέα ανθρώπινης δραστηριότητας, από κάθε χώρα και φυλή, ο οποίος οδηγεί την ανθρωπότητα στο μέλλον μέσω της δύναμης ιδεών που ενεργοποιούνται από αγάπη. Αυτοί, με τη σειρά τους, καθοδηγούνται από ευαισθησία ως προς τις ιδέες που προβάλλονται από την πνευματική Ιεραρχία του πλανήτη. Η Ιεραρχία, από πλευράς της, λαμβάνει τις κατευθυντήριες γραμμές από τη Σαμπάλλα, εστιακό σημείο της οποίας, ο Σανάτ Κουμάρα, ο Αρχαίος των Ημερών, ανέλαβε αυτόν τον πλανήτη της οδύνης για να τον λυτρώσει. Και έτσι η γραμμή της ηγεσίας εκτείνεται σε εξωπλανητικές πηγές και Ζωές τόσο μεγαλειώδεις, ώστε η ανθρώπινη συνείδηση αδυνατεί να διαμορφώσει την παραμικρή ιδέα για το είδος και την ποιότητά τους. Όσο πιο ψηλά ανερχόμαστε στην εξελικτική αλυσος, τόσο περισσότερο διαπιστώνουμε την ηγεσία να αποκτά τη μορφή της υποκειμενικής εντύπωσης με την επίδραση ισχυρής, κατευθυνόμενης σκέψης μέσω μιας εξόχως μαγνητικής αύρας. Ο νέος όμιλος εξυπηρετητών του κόσμου θα μπορούσε να θεωρηθεί ως η εξωτερίκευση της αύρας του Χριστού και το μέσο με το οποίο δοκιμάζονται νέες ιδέες και ενέργειες και προσεγγίζεται με ασφάλεια η ανθρωπότητα χωρίς να υφίσταται κίνδυνος υπερδιέγερσης από μια αμεσότητα εντύπωσης.

Από πνευματικής άποψης, επομένως, η ηγεσία αποτελεί μια ακτινοβολία φωτός από έναν κεντρικό ήλιο και όχι την επιβολή εξουσίας από μια χαρισματική προσωπικότητα. Είναι ενδιαφέρον να αναρωτηθούμε τι συνιστά αυτόν τον ήλιο στη δική μας ζωή. Για ορισμένους είναι ένα πρόσωπο, για άλλους ένα ιδανικό, για άλλους πάλι μπορεί να είναι οι ιδέες που πηγάζουν από την ίδια τους την ψυχή. Για αρκετούς χριστιανούς, ο Ιησούς Χριστός συνεχίζει να είναι αυτή η πρωταρχική πηγή έμπνευσης μετά από δύο χιλιάδες χρόνια. Στην περίπτωση

του Χριστού, παρατηρούμε την κατάδειξη μιας ισχυρής μαγνητικής και ακτινοβόλου ζωής, καθώς μπόρεσε να εισάγει τόσο αντικρουόμενες και επαναστατικές για εκείνη την εποχή ιδέες, ώστε να επιφέρουν τη σταύρωσή Του και όχι οποιονδήποτε επιφανειακό θρίαμβο. Κι εντούτοις, παρά τον θάνατο της μορφής, το αληθινό εσωτερικό Ον αναδείχτηκε νικητής και αγκυροβόλησε τη θεία αγάπη πάνω στη Γη.

Διαπιστώνουμε επίσης, μέσα από την κληρονομιά που άφησαν ο Χριστός και άλλοι μεγάλοι ηγέτες, ότι οι κραταιές ιδέες τους απορρίφθηκαν αρχικά, ενώ στη συνέχεια αμβλύθηκαν και αποκρυσταλλώθηκαν από μικρότερου διαμετρήματος διάνοιες, που δεν μπόρεσαν να διαχειριστούν το φως της αρχικής ιδέας. Ενώ το ουσιαστικό μήνυμα της Αγάπης και της υπηρεσίας στον συνάνθρωπο συνεχίζει να εμπνέει τόσους πολλούς με την απλότητά του, τα δόγματα καταδεικνύουν πώς η ουσία μιας διδασκαλίας μπορεί να αποκρυσταλλωθεί σε δογματικές σκεπτομορφές. Η ιστορία αποδεικνύει περίτρανα πώς εξουσιαστικές προσωπικότητες και φιλόδοξα έθνη σφετερίστηκαν τις πνευματικές διδασκαλίες και υπονόμισαν την ελευθερία της σκέψης.

Ο Χριστός ήταν και εξακολουθεί είναι ένα καθοδηγητικό φως από κάθε άποψη, ενώ ως Παγκόσμιος Δάσκαλος αποτελεί παράδειγμα ηγεσίας μέσω ακτινοβολίας της εσωτερικής Του Ύπαρξης. Το κατέδειξε αυτό στην ανθρωπότητα μέσω της θέλησης-για-φώτιση, αποκαλύπτοντας ταυτόχρονα τόσο το σκοτάδι στην ανθρώπινη φύση όσο και την πηγή του φωτός προς την οποία η ανθρωπότητα θα μπορούσε να πορευτεί και να αποτινάξει αυτές τις σκιές. Κατέβασε κάτω στη γη τα πυρά της αγάπης και συνέθεσε μέσα Του τις θείες όψεις της θέλησης, της αγάπης και της νοήμονος δραστηριότητας σε μια ενιαία έκφραση, υποδεικνύοντας τις ένδοξες δυνατότητες που μας περιμένουν, όταν όλες αυτές οι ποιότητες αφομοιωθούν και συσχετιστούν μέσα μας.

Η ώθηση από το σκοτάδι στο φως είναι εγγενής σε όλες τις μορφές και διέπει τον ίδιο το νόμο της εξέλιξης. Ωστόσο, μόλις ένα ανθρώπινο ον φτάσει στο στάδιο της ολοκλήρωσης της προσωπικότητας, λαμβάνει χώρα μια συνειδητή αντίδραση στον θείο σκοπό ή στον «Νόμο της Ζωής του Ήλιου», όπως μερικές φορές αποκαλείται. Αυτό προαναγγέλλει το στάδιο της αυτοκυριαρχίας που είναι τόσο χαρακτηριστικό του Λέοντα και μια χρονική στιγμή κατά την οποία η έννοια του διαλογισμού αποκτά υπόσταση. Η σύνδεση εγκεφάλου και νου με ανώτερες καταστάσεις συνείδησης μέσω διαλογισμού εφελκύει μια ανταπόκριση από όλο και υψηλότερες πηγές θείας επίγνωσης, οδηγώντας τελικά στην άμεση κατανόηση του Σχεδίου. Σε αυτό το προχωρημένο στάδιο, το υποκείμενο Λέων καθίσταται αυτόματα ένας συνεργάτης στο πλανητικό σχέδιο των πραγμάτων, καθώς οι ιδέες του φωτίζουν τα μικρότερα φώτα και «οδηγούν το δρόμο».

Καθώς ο διαλογισμός αρχίζει να γίνεται δημοφιλής στην προχωρημένη ανθρωπότητα, το φως της διάνοιας εντείνεται σήμερα γενικότερα, συνοδευόμενο από τους κινδύνους που συνεπάγεται η απόκτηση γνώσης. Η γνώση φέρνει δύναμη στους κόσμους της ύλης και σε συνδυασμό με τον Λέοντα, του οποίου βασικός τόνος είναι η πλήρης αυτοσυνείδηση, έχουμε μια κρίση πόλωσης. Θα στρέψει η ανθρωπότητα τη ζυγαριά προς την πνευματική ζωή και θα χρησιμοποιήσει την αυτοσυνείδηση προς αρωγή και βοήθεια των άλλων, ή θα συνεχίσει να βασιλεύει ο εγωισμός και ο πλανήτης θα υποστεί μεγαλύτερη ζημιά μέσα από μια μη ισορροπημένη ανάπτυξη; Ένα πιο φωτισμένο κοινό πρέπει να αναλάβει την ευθύνη για τον πλανήτη, διότι μια εκ θεού βοήθεια θα έρθει μόνο εάν και εφόσον η ανθρωπότητα επιδείξει ετοιμότητα και πνεύμα συνεργασίας.

Ανατρέχοντας στο πρώτο τέταρτο του εικοστού πρώτου αιώνα, διαπιστώνουμε την αυξανόμενη ικανότητα χρήσης του δημιουργικού δυναμικού της νόησης και πώς, αν δεν καθοδηγείται από το φως της ψυχής που ενεργεί υπηρετώντας κάποια μορφή, ενδέχεται να οδηγήσει σε έναν επικίνδυνο κύκλο υλισμού και ιδιοτέλειας. Σήμερα, βλέπουμε επομένως να τίθενται ευρύτερες επιλογές στη διάθεση των αυτοσυνείδητων και ολοκληρωμένων

προσωπικοτήτων που βρίσκονται σε οργανισμούς σε όλο τον κόσμο. Η ανάγκη μετατόπισης της συνείδησης από τη διαχωριστική διάνοηση στην ομαδικά συνειδητή ενόραση είναι σαφής. Γιατί μόνο τότε θα ευαισθητοποιηθούμε στις αναδυόμενες ιδέες που μπορούν να αντιμετωπίσουν την επείγουσα ανθρώπινη και πλανητική ανάγκη της εποχής μας. Ευτυχώς, η εισερχόμενη έβδομη ακτίνα της τελετουργικής τάξης και οι ρυθμιστικές ενέργειες του Υδροχόου ενισχύουν την ανάδυση της ομαδικής αλληλεπίδρασης που υπόκειται στους νόμους της ψυχής. Μέσω ομαδικής εργασίας κάθε είδους, παρέχεται στο άτομο η ευκαιρία να καθυποτάξει το ατομικό συμφέρον σε όφελος ομαδικών στόχων.

Όσο αυτή η τάση προς την ομαδική εργασία προοδεύει, τόσο μεγαλύτερη καθίσταται η ευθύνη μας να λειτουργούμε με έναν άηχο μαγνητισμό και να προσαρμοζόμαστε σταδιακά με τον *Νόμο του Μαγνητικού Ελέγχου*. Ο νόμος αυτός είναι ο βασικός νόμος που ελέγχει την Πνευματική Τριάδα και μέσα από αυτό το νόμο, μας λέγεται ότι,

«η δύναμη της εξέλιξης οδηγεί το Εγώ στην πρόοδο δια του κύκλου της επανενσάρκωσης μέχρι την ένωση με το είδος του. Μέσα από το χωρισμό βρίσκει τον εαυτό του, και έπειτα – οδηγούμενο από την ενοικούσα βουδική ή Χριστική αρχή – υπερβαίνει τον εαυτό του και βρίσκει πάλι τον εαυτό του σε όλους τους εαυτούς».

Όσοι επιτυγχάνουν αυτό το επίπεδο συνειδητότητας αποκτούν μαγνητικό έλεγχο στους κατώτερους κόσμους και η υποκειμενική τους επίδραση στην ανθρώπινη σκέψη είναι μεγάλη. Καθώς διάφορες ομάδες ανθρώπων αγωνίζονται προς αυτόν τον περιεκτικό σκοπό, θα μπορέσουν να έχουν μια σημαντική, εποικοδομητική επίδραση και κατεύθυνση στην ανθρώπινη σκέψη, κομίζοντας πνευματική διαύγεια σε έναν κόσμο που μοιάζει να βγαίνει εκτός ελέγχου. Βρισκόμαστε στην έναρξη του δεύτερου τετάρτου του αιώνα, όπου η θέληση, η γνώση, η τόλμη και η σιγή συνιστούν πνευματικές δυνάμεις ικανές να αντισταθμίσουν τις αρνητικές δυνάμεις που εξακολουθούν να επικρατούν στον κόσμο. Μολονότι σε γενικές γραμμές αναδύεται μια εμβρυώδης αγάπη, αυτή είναι κυρίως συναισθηματικού χαρακτήρα, ζεστή και ευγενική, στερείται ωστόσο εσωτερικής υπόστασης και δύναμης. Όταν όμως η θέληση-για-το καλό είναι παρούσα, ενδυναμώνει αυτή την αγάπη με τον περιεκτικό δυναμισμό και τη σύνθεση που απαιτούνται για να αντισταθμίσουν τις δυνάμεις του διαχωρισμού. Μέσω της χρήσης αυτών των ενεργειών στην υποκειμενική ομαδική προσπάθεια γίνεται εφικτό να δημιουργηθεί μια μαγνητική αύρα που αυξάνει την πνευματική ανταπόκριση ολόκληρης της ανθρωπότητας προς το φως και την αγάπη της Θεϊότητας.

Το έργο πραγματοποιείται τώρα από πολυπληθείς ομάδες διαλογισμού που δρουν ως εντονότερα σημεία φωτεινότητας μέσα στο φως του κόσμου. Προωθούν τον στόχο του Χριστού για την υλοποίηση του Σχεδίου και στην υπηρεσία «εκείνων που βρίσκονται σε σκοτεινούς τόπους». Προχωρώντας απόψε στον διαλογισμό μας, συνειδητοποιούμε ότι αποτελούμε μέρος αυτού του πλανητικού εγχειρήματος, του οποίου η ενωμένη προσπάθεια επισπεύδει τον χρόνο της επανεμφάνισης και της αγκυροβόλησης του φωτός, της αγάπης και της δύναμης της θεϊότητας στη γη. Ίσως, θα μπορούσαμε να κλείσουμε με τα λόγια του Απ. Παύλου, τα οποία χρησιμοποίησε η Αλίκη Μπέιλη στο βιβλίο *Η Συνείδηση του Ατόμου* ώστε να θέσει τα πράγματα σε μια προοπτική:

«Λογίζομαι γαρ ότι ουκ άξια τα παθήματα του νυν καιρού προς την μέλλουσαν δόξαν αποκαλυφθήναι εις ημάς... τη γαρ ελπίδι εσώθημεν... πέπεισμαι γαρ ότι ούτε θάνατος ούτε ζωή ούτε άγγελοι ούτε αρχαί ούτε δυνάμεις ούτε ενεστώτα ούτε μέλλοντα ούτε ύψωμα ούτε βάθος ούτε τις κτίσις ετέρα δυνήσεται ημάς χωρίσαι από της αγάπης του Θεού». σ. 158

Θα χρησιμοποιήσουμε τον πνευματικό βασικό τόνο του Λέοντα «*Είμαι Εκείνο και Εκείνο είμαι Εγώ*».